

Írta: **M. Russell Ballard** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A szeretetteljes szolgálatból fakadó öröm

*Mutassuk ki szeretetünket és hálánkat a Szabadító engesztelő
áldozatáért egyszerű, könnyörületes szolgálat által.*

Kedves testvérek, ti, akik ellátogatatok ide, Salt Lake Citybe, remélem, kihasználjátok a lehetőséget, hogy gyönyörködjete a színpompás és illatos, gyönyörű tavaszi virágokban a Salt Lake templom környékén.

A tavasz a világosság és az élet megújulását hozza magával, az évszakok ismétlődése által emlékeztetve bennünket Megváltónk, Jézus Krisztus életére, áldozatára és feltámadására; mivel „minden dolog [Őröla] tesz bizonyosságot” (Mózes 6:63).

A tavasz e csodálatos látványával, valamint annak reményt sugárzó jelképével szemben egy bizonytalan, bonyolult és zűrzavaros világ áll. A mindennapi élet igényei – mint például az oktatás, munka, gyermeknevelés, az egyház igazgatása, egyházi elhívások, világi tevékenységek, vagy akár a váratlan betegségek és tragédiák okozta fájdalom és bánat – nagyon ki tudnak fárasztani bennünket. Hogyan tudjuk magunkat kiszabadítani a kihívásokkal és bizonytalansággal átszótt hálóból, hogy

nyugalomra és boldogságra leljünk?

Gyakran olyanok vagyunk, mint az a fiatal, bostoni kereskedő, akit a történet szerint 1849-ben magával sodort a kaliforniai aranyláz. Minden ingóságát eladta, hogy szerencsét próbáljon a kaliforniai folyóknál, melyekről azt hallotta, hogy akkora aranyrögökkel vannak tele, hogy még elcipelni is alig lehet őket.

Ez a fiatalember nap nap után belemerítette aranyosó tálját a folyóba, de az mindig üres maradt. Egyetlen jutalma csak egy növekvő kavicsshalom volt. Csüggedten és teljes anyagi csődben már készen állt arra, hogy feladja, mígnem egy öreg, tapasztalt aranyásó ezt mondta neki: „Szép nagy kupac kavicsod van fiacskám.”

A fiatalember így válaszolt: „Nincs itt arany. Inkább hazamegyek.”

A kavicsshalom mellett elsétálva az öreg aranyásó ezt mondta: „Ó, van itt arany bőven. Csak tudnod kell, hol keresd.” A kezébe vett két kavicsot, majd összeütötte őket. Az egyik kettéhasadt, belsejében pedig sok kis aranyszínű

pont csillogott a napfényben.

A fiatalember észrevéve az öreg derekára kötött kidudorodó bőrrerszényt, ezt mondta: „Én olyan rögöket keresek, mint amilyenek a maga erszényében is vannak, nem csak morzsákat.”

Az öreg aranyásó odanyújtotta erszényét a fiatalembernek, aki bele nézve sok nagy aranyrögre számított. Meglepődve látta azonban, hogy az erszény sok ezer, apró aranymorzsával volt tele.

Az öreg aranyásó ezt mondta: „Fiam, úgy tűnik nekem, hogy téged annyira lefoglal a nagy rögök keresése, hogy elmulasztod megtölteni az erszényedet ezekkel a drága aranymorzsákkal. Én ezeknek a kis morzsáknak a türelmes gyűjtögetésével gazdagodtam meg.”

Ez a történet jól szemlélteti azt a lelki igazságot, melyet Alma is tanított fiának, Hélamánnak:

„...kis és egyszerű dolgok visznek véghez nagyszerű dolgokat. [...]

És az Úr... nagyon finom módszerekkel... hozza létre sok lélek szabadulását” (Alma 37:6–7).

Testvérek, Jézus Krisztus evangéliuma egyszerű, mindegy milyen bonyolulttá is próbáljuk tenni. Arra kell törekednünk, hogy életünket hasonló egyszerűséggel éljük, melyet nem akadályoznak külső hatások, és csak azokra a dolgokra összpontosítunk, melyek a leginkább számítanak.

Mik az evangélium ezen értékes és egyszerű dolgai, melyek világosságot és célt hoznak életünkbe? Mik az evangéliumnak azon aranymorzsái, melyeknek az életünk során történő türelmes gyűjtögetése az elképzelhető legnagyobb kincset hozza el számunkra – az örök élet becses ajándékát?

Úgy vélem, van egy egyszerű, de annál mélyebb jelentésű – sőt magasabb – tantétel, mely Jézus Krisztus

evangéliumának egészét áthatja. Amennyiben ezt a tantételt teljes szívvel befogadjuk és életünk középpontjává tesszük, akkor az megtisztít és megszentel bennünket, hogy általa újra Isten jelenlétében élhessünk.

A Szabadító erről a tantételről akkor beszélt, amikor válaszolt a farizeus következő kérdésére: „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?”

Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:36–40).

A kedvesség és szolgálat által csak akkor tudjuk ezt a szeretetet megosztani felebarátainkkal, ha Istent és Krisztust teljes szívünkkel, lelkünkkel és elménkkel szeretjük, ugyanúgy, ahogyan a Szabadító is szeretne és szolgálna bennünket, ha ma itt lenne közöttünk.

Amikor Krisztus tiszta szeretete – vagyis jószívűség – vesz bennünket körül, akkor még inkább úgy gondolkodunk, érzünk és cselekszünk, ahogyan Mennyei Atyánk és Jézus is gondolkodna, érezne és cselekedne. Indíttatásunk és szívből jövő vágyunk a Szabadítóéhoz lesz hasonló. Ezt a vágyát a keresztre feszítése előtti estén osztotta meg az Ő apostolaival. Ezt mondta:

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket...”

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:34–35).

A Szabadító által leírt szeretet cselekvő szeretet. Nem hatalmas, hősies tettek által nyilvánul meg, hanem inkább a kedvesség és szolgálat egyszerű cselekedetei által.

Számtalan mód és lehetőség adódik

mások szolgálatára és szeretetére. Hadd javasoljak néhányat!

Először is, a jószívűség otthon kezdődik. A legfontosabb tantétel, melynek minden otthont uralnia kellene az, hogy alkalmazzák az aranyszabályt – az Úr felhívását, miszerint „a mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Máté 7:12). Egy pillanatra képzeljétek el, hogyan éreznétek magatokat, ha ti lennétek a meggondolatlan szavak vagy cselekedetek célpontjában. Példánk által tanítsuk meg családunk tagjait, hogy szeressék egymást.

Egy másik hely, ahol bőven akad lehetőség a szolgálatra, az egyház. Egyházközsegeinknek és gyülekezeteinknek olyan helyeknek kell lenniük, ahol mindig az aranyszabály vezérli a másokhoz intézett szavainkat és cselekedeteinket. Azáltal, hogy kedvesen bánunk egymással, támogató és bátorító szavakat mondunk egymásnak, és fogékonyak vagyunk egymás szükségleteire, segíthetünk egy

szeretettel teljes egységet létrehozni az egyházközség tagjai között. Ahol jószívűség van, nincs helye pletykának vagy bántó szavaknak.

Az egyházközség tagjai – akár fiatalok, akár idősek – összefoghatnak, hogy hasznos szolgálat által megáldják mások életét. Két héttel ezelőtt Marcus B. Nash elder a Hetvenektől, a Dél-Amerika Északnyugati Terület elnöke, beszámolt arról, hogy azáltal, hogy a „lélekben erőseket a gyengék szolgálatára” jelölte ki, több száz kevésbé tevékeny felnőttet és fiatalat mentettek meg. A szeretet és a szolgálat által „egyesével” elkezdtek visszajönni. E kedves cselekedetek egy erős és tartós köteléket is létrehozhatnak az összes érintett között, akár őket segítik, akár ők maguk a segítők. Oly sok drága emlék fakad az ilyen szolgálatokból.

Visszagondolva az egyházi igazgatásban eltöltött hosszú éveimre, a legkedvesebb élményeim zöme olyan időkből származik, amikor más egyháztagokkal összefogtunk, hogy segítsünk valakinek.

Például, emlékszem, amikor püspökként az egyházközségem számos aktív tagjával együtt dolgoztam egy gabonásító kitakarításán a cövek jóléti gazdaságában. Nem volt kellemes feladat. Meghívtunk egy férfitestvért is, aki már évek óta nem járt az egyházba, hogy csatlakozzon hozzánk. A szeretet és barátság miatt, melyet érzett közöttünk, míg abban a bűzös gödörben dolgoztunk és beszélgettünk, visszatért az egyházba, később pedig a templomban a családjával egymáshoz pecsételték őket. A szolgálat során tanúsított szeretetünk megáldotta gyermekeiket, unokáit, mostanra pedig már dédunokáit is. Sokuk missziót is szolgált, házasságot kötött a templomban, és örökkévaló családokat nevel. Egy egyszerű cselekedet – egy kis aranymorzsa – hatalmas munkát vitt véghez.

A harmadik terület, ahol szolgálhatunk, a saját lakóközösségünk. Szeretetünk és törődésünk tiszta kifejezéseként kinyújthatjuk karunkat azok felé, akiknek a segítségünkre van

szükségük. Közületek sokan bújtak már „segítő kezek” pólóba, és dolgoztak fáradhatatlanul különféle közösségek fejlesztésén vagy szenvedésének enyhítésén. A Japán Sendai Cövek fiatal egyedülálló felnőttei nemrég felbecsülhetetlen szolgálatot tettek az egyháztagnak felderítésében a pusztító földrengés és szökőár utáni felfordulásban. A szolgálatnak számtalan módja van.

Szívből jövő kedvességünk és szolgálatunk által barátságot köthetünk azokkal, akiket szolgálunk. E barátságok által az emberek jobban megértik az evangélium iránti elkötelezettségünket, és vágnak arra, hogy többet megtudjanak az egyházzal.

Drága barátom, Joseph B. Wirthlin elder a következőket mondta az ebben az alapelvben rejlő erőről: „...a [nagyság] ...alapja a kedvességben rejlik. [Ez] egy olyan útlevel, mely ajtókat nyit meg és barátokat formál. Szíveket lágyít meg és életre szóló kapcsolatokat kovácsol” (A kedvesség erénye. *Liahóna*, 2005. máj. 26.).

A misszionáriusi szolgálat egy másik módja annak, hogy Mennyei Atyánk gyermekeit szolgáljuk, de nem csupán teljes idejű misszionáriusként, hanem barátként és szomszédként is. Az egyház jövőbeni növekedése nem csupán azáltal fog bekövetkezni, hogy idegenek ajtaján kopogtatunk. Akkor fog bekövetkezni, amikor az egyháztagnak és a misszionáriusoknak Isten és Krisztus szeretetével eltelve, felismerik a szükségleteket, és a jószívű szolgálat lelkületével elégitik ki azokat.

Amikor így teszünk, kedves testvérek, a nyíltszívűek érezni fogják őszinteségünket és szeretetünket. Sokan akarnak majd többet megtudni rólunk. Csakis ekkor fog az egyház növekedni és betölteni az egész földet. Ezt csupán misszionáriusok által nem lehet véghezvinni, hanem minden egyes egyháztagnak erőfeszítése és szolgálata szükséges hozzá.

Szolgálataink során fogékonyak kell lennünk a Szentlélek sugalmazásaira. A szelíd, halk hang tudatni fogja velünk, hogy kinek van szüksége a segítségünkre, és mit tehetünk, hogy segítsünk nekik.

Spencer W. Kimball elnök ezt mondta: „...elengedhetetlenül fontos az, hogy szolgáljuk egymást a királyságban... Szolgálatunk nagyon gyakran egyszerű bátorításból, vagy világi feladatokhoz nyújtott segítségből áll, azonban milyen csodálatos következmények származhatnak... az apró, ám megfontolt tettekből!” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006], 89.).

Thomas S. Monson elnök pedig a következőket tanácsolta:

„...mások szükségletei... mindig segítő kezekért kiáltanak, és mi mindannyian tehetünk valamit, ami segít másokon.

...hacsak nem veszítjük el magunkat mások szolgálatában, saját

Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

életünknek sincs sok célja” (Mit tettem ma valaki másért? *Liahóna*, 2009. nov. 85.).

Testvérek, hadd hangsúlyozzam ki újra, hogy Mennyei Atyánk és az Ő szeretett Fia legfontosabb tulajdonsága, melynek birtoklására nekünk is vágni és törekedni kell nem más, mint a jószívűség, azaz „Krisztus tiszta szeretete” (Moróni 7:47). Ebből az ajándékból fakad azon képességünk, hogy a Szabadítóhoz hasonlóan másokat szeressünk és szolgáljunk.

Mormon próféta tanított bennünket erről a kiemelkedően fontos ajándékról, és megmondta, hogyan tegyünk szert arra: „Imádkozzatok tehát, szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; hogy meglehessen ez a reménységünk; hogy megtisztulhassunk, miként ő is tiszta” (Moróni 7:48).

Nagyszerű dolgok fakadnak a kis és egyszerű dolgokból. Azokhoz az aranyorszákhhoz hasonlóan, melyek idővel hatalmas kincset alkotnak, a mi kis és egyszerű, kedves cselekedeteink és szolgálataink is egy olyan életet alkotnak majd, mely telve van Mennyei Atyánk iránti szeretettel, az Úr Jézus Krisztus munkája iránti odaadással, valamint a béke és öröm érzésével, melyet mindig érzünk, amikor segítő kezét nyújtunk másoknak.

E húsvéti időszak közeledtével mutassuk ki szeretetünket és hálánkat a Szabadító engesztelő áldozatáért. Az otthonainkban, az egyházban és a közösségeinkben pedig könyörületesen szolgáljuk fivéreinket és nőtestvéreinket. Ezért imádkozom alázattal, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

A világ felkészítése a második eljövételre

Missziótok szent lehetőség lesz arra, hogy másokat Krisztushoz hozzatok, és segítetek felkészülni a Szabadító második eljövételére.

Ma különösképpen azokhoz a 12 és 25 év közöttiekhez szeretnék szólni, akik Isten papságát viselik. Sokat gondolunk rátok, és imádkozunk értetek. Egyszer meséltem egy történetet a négyéves unokámról, aki egy alkalommal fellökte a kisöccsét. Miután feleségem, Kathy megnyugtatta a síró gyermeket, a négyéveshez fordult, és komoly tekintettel megkérdezte: „Miért lökted fel a kisöccsédet?” Ő a nagyanyjára nézett és így szólt: „Sajnálom, mama. Elvesztettem a VAJ gyűrűmet, és így nem tudom a jót választani.” Tudjuk, hogy ti is mindig megpróbáljátok a jót választani. Nagyon szeretünk benneteket!

Elgondolkodtatok már azon, hogy miért éppen most küldtek benneteket a földre? Nem Ádám és Éva idején születtetek, vagy amikor a fáraók uralták Egyiptomot, de nem is a Ming dinasztia idején. Most jöttetek a földre, 20 századdal Krisztus első eljövele után. Isten papsága visszaállítotott a földre, az Úr pedig kinyújtotta kezét, hogy ezt a világot felkészítse az Ő dicsőséges

visszatérésére. A nagy lehetőségek és fontos felelősségek korát éljük. Ezek a ti napjaitok.

Keresztelésekkel kinyilvánítottatok a Jézus Krisztusba vetett hiteteket. A papságba történő elrendelések által a tehetségeitek és lelki befogadóképességetek is gyarapodott. Egyik fontos felelősségeitek az, hogy segítetek felkészíteni a világot a Szabadító második eljövételére.

Az Úr az Ő papsága munkájának irányításához egy prófétát, Thomas S. Monson elnököt jelölte ki. Monson elnök ezt mondta nektek: „Az Úrnak misszionáriusokra van szüksége.”¹ „[M]inden alkalmas és érdemes fiatal férfi készüljön fel, hogy missziót szolgáljon. A misszionáriusi szolgálat papsági feladat. Olyan kötelesség, melyet az Úr tőlünk, azaz azoktól vár, akik már sok mindent kaptak.”²

A misszionáriusi szolgálat áldozatot követel. Mindig is lesz valami, amit hátrahagytok, amikor választok a próféta szolgálatra szólító hívására.

Akik követik a rögbijátékok eseményeit, tudják, hogy az Új-Zélandi